

[Holger Larsen.]

Beløbet til Sygehjælp og derfor ikke kunde udbetale noget til personlig Hjælp, det vil sige heller ikke til Brændsel. At opnaa at faa det fastlagt, saa de i alt Fald kun skal betale de første 5 pCt. i Sygehjælpen, er et overordentligt stort Fremskridt for Landkommunerne.

For Byernes Vedkommende stiller det sig knapt saa heldigt. Forslaget hæver Beløbet fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{16}$ eller fra 5 til $6\frac{1}{4}$ pCt. af Grundbeløbet. Det er ikke meget, og jeg vil paa dette Tidspunkt sige, at jeg tvivler meget stærkt om, at det vil være tilstrækkeligt til ogsaa at dække Brændselshjælpen. Den har vi jo, lige siden vi fik Loven i dens nuværende Skikkelse, været klar over kunde afholdes af 5 pCt.-Beløbet, men jeg tvivler, som sagt, stærkt om, at man i Fremtiden vil være i Stand til overalt at kunne afholde Brændselshjælpen af dette Beløb.

Der bliver derved en Forskel paa Land og By af 3 pCt. Det har jeg for saa vidt ikke noget imod, hvis jeg var paa den sikre Side med Hensyn til Byerne. Hvis jeg vidste, at de var i Stand til at udrede deres Brændselshjælp, havde jeg ikke noget imod, at man var højere oppe i Landkommunerne. Det falder jo sammen med den Betragtning, som har faaet sit Udtryk i Folkeforsikringsforslaget, en større Hjælp til Landet som Følge af, at det i Øjeblikket har betydelig mindre Hjælp end Byerne.

Paa den Maade er det ikke meget, der er sluppet igennem Landstinget, og jeg kan godt se, at mine Partifæller der har været stillede i den Tvangssituation, lige kort før Rigsdagen skal hjemsendes, at staa overfor, om de vilde tage et mindre Fremskridt eller ingenting. Jeg forstaar derfor, at de, naar de stod overfor at maatte vælge, har sagt: hellere een Fugl i Haanden end ti paa Taget, og derfor gik med til at stemme for Forslaget, som det nu foreligger. Det er jo saaledes, at de gamle trænger til hver Øre, de kan faa fat i.

I den Betænkning, der ledsager Forslaget fra det andet høje Ting, gives der Udtryk for, at Rigsdagen ikke bestandigt skal beskæftige sig med Brændselslove. Jeg ved ikke, hvilke Ønsker der ligger bag ved, at man har formet det i Betænkningen. Det kunde se ud, som om man har villet sige: nu vil vi ikke have det Raab paa Brændsel hvert Aar, nu skal, om jeg maa bruge et Udtryk fra en Ordfører i tidligere Aar, den Agitation fra Socialdemokratiets Side falde bort.

Nu vil jeg dog sige — det overrasker maaske noget —, at det kan jeg udmærket godt gaa med til. Heller ikke jeg mener, at det er heldigt, at man Aar efter Aar skal være nødt til at staa og raabe paa Brændsel til de gamle. Bedre vilde det være, om man bevilgede tilstrækkelig mange Penge, saa at Kommunerne, og det gælder navnlig Landkommunerne, kan disponere om Sommeren, og de andre er klar, naar Efteraaret kommer, over, at de kan give, i Stedet for at de maa afvente, til Rigsdagen i Januar eller Februar eller som i Aar i Marts vedtager et Brændselsforslag.

Jeg maa dertil sige, at det er jo ikke noget nyt Standpunkt, jeg har tidligere givet det Udtryk. Paa mit Partis Vegne forelagde jeg den 1. November 1928 her i Tinget en Ændring, det saakaldte tekniske Brændselsforslag, som byggede paa den nye Lov, og som gik ud paa at hæve det Beløb, der var til personlig Hjælp, med nogle Procent, saaledes at Kommunerne fik tilstrækkelig Penge, idet man fra alle Sider var enig om, at som personlig Hjælp kunde man betragte Brændselshjælp, og under den nuværende Lov vil der altid kun blive Spørgsmaal om tilstrækkelig Penge efter den Paragraf. Hvis der er tilstrækkeligt Penge, kan man give de gamle den personlige Hjælp, de tiltrænger, og saa kan man give dem Brændsel. Derfor behøver man naturligvis ikke bestandigt at forelægge nye Brændselsforslag. Hvorvidt den Ængstelse, jeg nærede med Hensyn til Byerne og København, at det i Fremtiden skulde vise sig, at man blev nødt til at foreslaa en Forhøjelse af Procentbeløbet, er berettiget, er naturligvis noget helt andet.

Det, vi den Gang foreslog, var at forhøje de 5 pCt. til 7 pCt. Nu skulde der alt-saa gaa 16 Maaneder, inden Sandheden i det Forslag, vi stillede den 1. November 1928, gik op for Konservative og Venstre — 16 Maaneder, hvor de ikke vilde være med til at gennemføre nogen Forhøjelse. Der maatte endogsaa en Valgdag til, og ikke mindst Betydning tillægger jeg den Omstændighed, at Valget fik det Udfald, som det fik. Det er dog vist alligevel Valget, der har gjort det andet Ting lydhørt for, at der var nogen Sandhed i det, vi den Gang sagde om, at de gamle trængte til Hjælp.

Selve den Forfordeling, der er mellem Land og By, og som jeg ikke i Øjeblikket skal opholde mig stærkt ved, maa der maaske en Gang ændres paa; men paa den anden Side ved vi jo, at det Folkeforsikringsforslag, som ligger til Behandling i et Udvalg, løser disse Spørgsmaal, og selv om vi ikke kan